

FOTÓK: KURUCZ ÁRPÁD

Egy biztos pont

Varga Dóra

„Kiköltöztem a lakásotthonból, jöttek a gondok, senki sem volt, aki segítsen... elkezdtem esténként imádkozni, és valahogy könnyebben vészeltem át dolgokat. Még egy hajléktalanon is segítettem, vettem neki kaját, cigit. Feljött hozzám lezuhanyozni, meg vettem neki borotvát, ruhát is adtam neki, és tök jó érzés volt... hálásabb volt, mint akárci... azóta megpróbálok az ilyeneken segíteni, mert kis lépés nekem, nagy változás nekik.” Egy 18 éves volt állami gondozott fiú írta ezt nemrégiben *Apáthy Juditnak*, aki pedig nekem olvasta föl, amikor arról kérdeztem, látja-e eredményét annak, amit csinál. Judit ugyanis – PR-os állását feladva – a KUL Alapítvány (Kelet-európai Utógondozottakért és Lakóotthonokban Lakókért) koordinátoraként az állami gondozott fiatalok életét szeretné egy kicsit élhetőbbé tenni.

Az egész 2007-ben egy spanyol-angol táborral kezdődött, amelyet Judit szervezett, és amellyel csupán aprócska gond volt: nem jelentkezett rá egyetlen gyerek sem. Akkor akadt össze az akkoriban alapított KUL Alapítvány kuratóriumi elnökével, *Németh Bálinttal*, aki felajánlotta: vigyen állami gondozott gyerekeket a táborba. Judit többször is nemet mondott, de végül beadta a derekát. Félt az állami gondozott gyerekektől, hiszen nem tudott róluk semmit. Csak a média, a filmek által közvetített sztereotípiák éltek a fejében, s nem sok jót ígértek. Tiszadobon szervezték meg a tábort, ahol Judit rájött: újra találkozni akar ezekkel a gyerekekkel. Beállt önkéntesnek az alapítványhoz. Pár hónap sem telt el, és már több időt töltött az alapítvány ügyeinek intézésével, mint munkahelyi feladataival. Ott-

hagyta PR-os állását, azóta a KUL Alapítvány koordinátoraként tevékenykedik.

Judit gyermekkorában egyáltalán nem akart kidobott kiskutyákon vagy szerencsétlenül járt embertársain segíteni. Sőt éppenséggel dühöngő hisztérika volt, akit az édesapja mindig kihúzott a bajból. Sokat verekedett, emiatt tizenkét éves koráig nem is volt barátja. A VIII. kerületi általános iskolából már nyolcévesen eltanácsolták, és a másik iskolában is csak édesapja „kiváló diplomáciai érzékének” köszönhetően maradhatott. Pedig ott egy felsőbb éves fiúnak egyszer be is törte a fejét, hozzávágta a tanárhoz a tolltartóját. Vagy egyszerűen „kitolta” a pedagógust a teremből. A gimnáziumban viszont a fizikatanár rakta ki őt az óráról egy elfajult szóváltást követően, nem kis pofonok kíséretében.

Édesapja, a Hídépítő Zrt. akkori vezérigazgatója (ma tulajdonosa) ezt az ügyet is elsimította. Judit leérettségizhetett a gimnáziumban, a pedagógusnak év végén mennie kellett. – Nem tudtuk kezelni. Én csak arra vágytam, hogy beszélgessenek velem. Aki ezt megtette, azt nem bántottam. Na jó: kevésbé bántottam – elmélkedik a múlton a most 34 éves Judit. Édesapja viszont jól tudta kezelni a sorozatos „balhéit”, a szülők válása után, 15 éves korától a lány vele élt.

Juditnak idealista elképzelései voltak a világról, szeretett írni, ezért érettségi után beiratkozott média szakra. Fél év után rájött, hogy soha nem akar ebben a szakmában dolgozni. – A magyar média nem az értéktéremtésről szól, hanem egymás kinyírásáról – summázza lesújtó véleményét az újságírók erkölcséről. Ennek ellenére lediplomázott, bár ehhez szüksége volt előbb egy kis szünetre. Kiment Amerikába tanulni: egy csendes ohioi kisvá-

rosban, Columbusban beiratkozott a főiskolára. Itt pedig minden megváltozott.

„Miért van ennyi gyűlölet az emberek szívében?” – kérdezte egy angoldolgozatában Judit, az angoltanár pedig egy kávé mellett megosztotta vele válaszat. A világ meg van törve – mondta Juditnak, és Istentől kezdett el beszélni. A kifelé mindig harsány, erőszakos, belül viszont az élet értelmén sokat vívódó lányt ez a kép annyira megfogta, hogy elment a helyi gyülekezetbe is, majd úgy döntött: ad egy esélyt Istennek, hogy bizonyítsa létezését.

– Nem részesültem vallásos nevelésben, az egyház bűnei miatt ódzkodtam is az egésztől. Most sem vagyok „vallású”, én ezt úgy mondom: hitem van – fogalmaz Judit. A Bibliában hisz, és abban a Jézusban, akiről ott írnak. Nem tudja pontosan megmondani, mikor és hogyan történt, de egyszer csak békeség lett mélyen a szívében.

Judit szerint ha akkor nem békül meg Istennel, soha nem nyitott volna a KUL Alapítvány felé. Ma valami jól fizető marketinges állása lenne, de nem találná a helyét, és egy boldogtalan, zsarnokoskodó ember volna.

A tiszadobi tábor viszont szerelem volt első látásra. – Zseniálisak ezek a gyerekek, Isten csodáját látom bennük. A káromkodásban, keménykedésben élő gyerekekben is ott a lehetőség. Nem tudják magukról, de ők is rengeteget tudnak adni nekünk. Pedig annyi visszautasítást élnek meg gyermekfejjel, ami bőven elég lenne három embernek is egész életében – magyarázza. A gyerekek döntő többsége nem azért él állami gondoskodásban, mert árva, hanem mert szegények a szülei. Sok közülük hajléktalan, alkoholista szülő gyermeke. S van, aki egyszerűen csak nem kell a szüleinek. Időnként hazajárnak, de még többször

csalódnak, mert mégsem jön értük az anyjuk, hiába ígérte.

A KUL Alapítvány azt szeretné elérni, hogy ezeknek a fiataloknak az életében legyen egy biztos pont. Csaknem ötven önkéntessel dolgoznak, tucatszám otthonnal állnak kapcsolatban, főként Budapesten és

Névjegy

APÁTHY JUDIT

1978-ban született Budapesten. 2002-ben PR-kommunikáció szakos diplomát szerzett a Szegedi Tudományegyetemen, közben egy évet az amerikai Columbus State Community College-ban tanult. 2002-ben a Miniszterelnöki Hivatal Koordinációs Államtitkárságán dolgozott, mint PR-szakreferens, majd két évig teológiát tanult, mellette önkéntes munkát végzett Spanyolországban. Hazatérése után az Ovit Zrt. PR-osaként tevékenykedett. 2008 óta a KUL Alapítvány koordinátora.

Szabolcsban. Tiszadobon – az Európai Regionális Fejlesztési Alap társfinanszírozásával – ifjúsági központot nyitottak. Táborokat, értéktéremtő klubokat szerveznek, nem titkolják, hogy az alapítvány alapvetően keresztény szellemiségű, a hitet azonban nem kényszerítik rá senkire. Igyekeznek mentorálni a fiatalokat, akár a tanulásban segíteni, vagy edzésre elvinni őket. Vagy egyszerűen csak beszélgetni mennek be egy-egy gyerekhez.

– Nem egyszer a bizalmukba férközni. Nyitottnak és ragaszkodónak tűnnek, de próbálgatják a határaikat. Tesztelik: ha elküldenek melegebb éghajlatra, ha nem szólnak hozzá, akkor is eljövök-e legközelebb – meséli Judit. – Volt egy 11 éves kislány, aki cukrot kért tőlem, de nem adtam neki. Rákot kívánt a testemre, és távozott. Később még is visszatért. Kemény kislány, a szülei hajléktalanok, testvérei kilencévesen maguk mentek be a gyámhivatalhoz, és kérték állami gondoskodásba vételüket. A lány egy tábor alkalmával már az ölemben ült. A születésnapján elvittem egy óriási cukorkaboltba. Nem kért semmit, annyira boldog volt, hogy velem, nálam lehet – emlékszik vissza Judit.

Az önkéntesek néha egy-egy hétvégére vagy különleges eseményre magukhoz is veszik a gyerekeket. Persze arra vigyáznak, hogy ne keltessenek hiú reményeket a gyerekekben, hogy majd ők „végleg hazaviszik” őket. De Judit hosszú távú tervei között szerepel az örökbefogadás is. – Jelenleg nincs párkapcsolatom, egy hónapban pedig legalább két hetet nem itthon töltök, ezért ez most nem férne bele – mondja. – Szeretnék majd örökbe fogadni egy-két gyereket, többet karácsonyra meghívni, még többet elvinni nyaralni – sorolja. Majd nevetve felkiált: – Szeretnék egy „magánlakásotthont”!